„ma ollen öige wastuse sanud. Ma peaksin teie sowimise eest tännama; agga se olleks ennam mo mele järrel ollewad, kui teie sedda mitte polleks mulle öölnud.“ Ta lissas weel mönne kibbeda sönna senna jure, mis läbbi ta enese meleheigust Naatsareti Jesuse wasto möista andis, kes Issa auupaistus ja temma ollemise märk on.

Waiksete ning lahkeste panni ristiinnimene enese käe rahhotuma Juda mehhe ölla peale, öeldes: „kas teie seadus ka innimest enne hukka möistab, kui temma assi on järrel kulatud?“

„Mis teie sellega mötlete?“ küssis perremees. „Üksi sedda“, ütles wöeras, „kas teie ollete ka ialgi selle mehhe ello-, ollemise- ja öppetusega püüdnud tuttawaks sada, kedda teie hukka möistate, wöi möistate tedda agga hukka ilma läbbikatsumata?“

Wihhane näggo paistis lühhikese aja Lewi palle pealt wälja, agga rutto waigistas ta omma tusk-jat meelt ja ütles: „sedda küssimist tahhan ma teile teine kord ärrawastata. Sago se assi se puhk rahhole jätud ja ärraunnustatud.“

Agga ta ei wöinud rahho jäda egga sedda unnustada, ja weel selsammal öhtul räkis ta isse-ennesega, kui ta kirjutes-kambris eddasi ja taggasi köndis:

„Kas se polle imme, tänna jäi öigus paggana pole, sest se on tössi ma polle ialgi püüdnud Naatsareti mehhest luggeda, et ma temma luggu

möistaksin, agga eddespiddi ei pea kegi mulle wöima öölda, et ma temmast ei tea. Ma tahhan ennast wäggise luggema sundida, et ma selle sinnatse pettise luggu nisammuti tundma saan, kui selle teise pettise Muhamedi luggu. Seks tahhan ma omma aega nüüd prukida, ja siis wöin ma parram ennese kristliko söbra temma usso-eksituste ning rummaluse pärrast ommetegi öppetada, kui ma küll ehk tedda ta ebbaussust täieste ei sa ärrapöörda.“ Nende sönnadega keras Lewi ramato kappi lukkust lahti, otsis ja leidis wanna perrekonna Piibli. Kui enese käe ta peale panni, olli se, kui puduks ta kellegi rojase külge. Ta seisatas: „Ei, mitte müüd,“ ütles ta, „ma ollen nüüd wihhane ja rahhota, ehk mul küll selge öigus on. Homme tahhan ma sedda asja rahhoga peale hakata. Sega lükkas ta Piibli järsko jälle taggasi ta endise paika.

Üks hommiko läks teise järrel eddasi, innimene olleks wöinud möelda, et uhke mees enese kärmast töutust kahhetses; agga se polnud mitte nönda. Hilja ühhel öhtul umbest näddala pärrast, kui köik maja rahwas olli rahho sees, astus Lewi, lamp peus omma kambri ja panni ukse enese takka lukku, Ta wöttis Piibli kappist wälja ja istus laua äre luggema. Ta löi ramato äkkitselt lahti ja silma ette tullid need sönnad: „minna ei häbbene mitte Kristuse armoöppetuset, sest se on Jummala wäggi önnistuseks